

Melanie Gideon

Recept voor een
gelukkig huwelijk

A.W. Bruna Fictie

1

29 april
17:05

GOOGLE SEARCH “Hangende oogleden”

Ongeveer 26.700 resultaten (0,30 seconden)

Hangende oogleden: laagstand bovenooglid, ptosis...

Hangende oogleden ontstaan meestal bij het ouder worden of bij vermoeidheid. Met name voor vrouwen kunnen **hangende oogleden** een probleem vormen; je ziet er vermoeid of slaperig uit...

Hangende oogleden... Natuurlijke alternatieven

Spreek met opgeheven hoofd. Probeer niet te fronsen, daarmee vererger je het probleem.

Droopy... hangende oogleden

Amerikaans tekenfilmfiguur (...) hangende oogleden. Basset Hound. Favoriete uitspraak (...) *‘You know what? That makes me mad.’*

2

Ik staar in de badkamerspiegel en vraag me af waarom niemand mij heeft verteld dat mijn linkerooglid een klein zakje is geworden. Ik zag er jarenlang jonger uit dan ik was en nu zijn alle jaren opeens en masse gaan tellen en zie ik er precies uit als mijn leeftijd – vierenveertig, misschien zelfs ouder. Ik til het overschot aan huid op met mijn vinger en wiebel ermee. Is er een crème die ik kan kopen? Bestaat er zoiets als ooglidpush-ups?

‘Wat is er met je oog?’

Peter steekt zijn hoofd om de badkamerdeur en ondanks het feit dat ik me betrappt voel, ben ik blij om de sproetenkop van mijn zoon te zien. De behoeftes van een twaalfjarige zijn nog relatief klein en makkelijk te vervullen: roze koeken en Björn Borg-boxers – die met dat katoenen elastiek.

‘Had je me niet kunnen waarschuwen?’ zeg ik.

Ik vertrouw Peter. We zijn een hecht team, vooral als het om uiterlijke verzorging gaat. Daar hebben we afspraken over. Hij is verantwoordelijk voor mijn haar. Hij waarschuwt me als mijn haarwortels uitgroei gaan vertonen en het tijd is om een afspraak te maken met mijn kapster, Lisa. En als dank houd ik zijn odeur in de gaten. Om te zorgen dat hij die niet verspreidt. Om een of andere reden zijn twaalfjarigen immuun voor de okseldampen die er onder hun armen vandaan komen. Elke morgen rent hij me voorbij met opgeheven arm zodat ik een vleugje van zijn okselgeur kan opsnuiven. ‘Douchen,’ zeg ik bijna altijd. Heel af en toe lieg ik, en zeg ik ‘Prima zo’. Een jongen moet ruiken als een jongen.

‘Waarschuwen waarvoor?’

‘Voor mijn linkerooglid.’

‘Wat – dat ie over je oog heen hangt?’

Ik grom.

‘Een beetje maar.’

Ik kijk weer in de spiegel. ‘Waarom heb je niets gezegd?’

‘Nou, waarom heb jij niet gezegd dat Peter een ander woord is voor penis?’

‘Dat is het niet.’

‘Jawel, dat is dus wel zo. Even Peter een hand geven?’

‘Ik zweer dat ik die uitdrukking nog nooit gehoord heb.’

‘Nou, dan begrijp je zeker wel dat ik vanaf nu Pedro heet.’

‘Wat is er met Frost gebeurd?’

‘Dat was in februari. Toen we met dat Robert Frost-project bezig waren.’

‘En nu ben je een andere weg ingeslagen en wil je Pedro zijn?’ vraag ik.

De brugklas, is mij verteld, gaat helemaal over het experimenteren met je identiteit. Het is aan ons als ouders om onze kinderen vrij te laten om verschillende gedaantes aan te nemen, maar het is bijna niet meer bij te houden. Gisteren was het nog Frost, vandaag Pedro. Godzijdank is Peter geen EMO, of is het IMO? Ik heb geen idee waar EMO/IMO voor staat – voor zover ik weet is het een afgeleide van goth, zo’n harde jongen die zijn haar zwart verft en zwarte eyeliner draagt, en nee, dat is Peter niet. Peter is een romanticus.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Maar heb je Melle overwogen? Dat is weer eens wat anders. Dan kunnen je vrienden zeggen: “We belle, Melle.” Op Pedro rijmt niets. Hebben we ergens plakband?’

Ik wil mijn ooglid vastplakken – kijken hoe ik eruit zou zien als ik het liet liften.

‘Fee-dro,’ zegt Peter. ‘En ik vind je hangende ooglid leuk. Je lijkt een beetje op een hond.’

Mijn mond valt open. *You know what? That makes me mad.*

‘Nee, op Jampo,’ zegt hij.

Peter bedoelt onze twee jaar oude vuilnisbak, half Tibetaanse terriër, half god-mag-weten-wat-nog-meer: een zes kilo zware, hypernerveuze Mussolini van een hond die zijn eigen uitwerpselen opvreet. Smerig, ja, maar best handig als je erover nadenkt. Je hoeft nooit van die plastic zakjes op zak te hebben.

‘Laat los, Jampo, stomme rothond!’ gilt Zoe beneden.

We horen de hond als een gek rondrennen op de hardhouten vloer, waarschijnlijk in een woeste achtervolging van een wc-rol, zijn meest favoriete speelgoed, na poep. Jampo betekent ‘zachtaardig’ in het Tibetaans, wat uiteraard compleet het tegenovergestelde is van Jampo’s aard, maar dat maakt mij niet uit; ik heb liever een levendig hondje. De afgelopen anderhalf jaar was het alsof we weer een peuter in huis hadden en elke minuut was nog leuker dan de vorige. Jampo is mijn baby, het derde kind dat ik nooit zal krijgen.

‘Hij moet uit. Liefje, laat jij hem even uit? Ik moet me klaarmaken voor vanavond.’

Peter trekt een gezicht.

‘Alsjeblieft?’

‘Goed dan.’

‘Dank je. Wacht even. Hebben we nou ergens plakband?’

‘Ik denk het niet. Maar volgens mij heb ik wel wat duct tape in de rommella.’

Ik denk aan mijn ooglid. ‘Nog één ding.’

‘Wat?’ Peter zucht.

‘Neem je die tape mee naar boven als je de hond hebt uitgelaten?’

Hij knikt.

‘Jij bent mijn lievelingszoon,’ zeg ik.

‘Je enige zoon.’

‘En het beste in rekenen,’ zeg ik terwijl ik hem een zoen op zijn wang geef.

Vanavond ga ik met William naar de presentatie van FiG wodka, een klus waar hij en zijn team van KKM Advertising wekenlang aan gewerkt hebben. Ik heb ernaar uitgekeken. Er zal livemuziek zijn. Een of andere hippe, nieuwe band, drie vrouwen met elektrische violen van de Adirondacks of de Ozarks – ik ben vergeten welke.

‘Zakelijk netjes’ had William gezegd, dus ik trek mijn eeuwige donkerrode Ann Taylor-pakje uit de kast. In de jaren negentig, toen ik ook nog in de reclamewereld werkte, was dit mijn succesnummer. Ik trek het aan en ga voor de manshoge spiegel staan. Het pakje is enigszins uit de tijd, maar met die grote zilveren ketting erbij die ik vorig jaar van Nedra kreeg op mijn verjaardag valt dat misschien helemaal niet op. Ik leerde Nedra Rao vijftien jaar geleden kennen in een Mama & Ik-kindergroepje. Ze is mijn beste vriendin en toevallig ook een van de beste echtscheidingsadvocaten in heel Californië waar ik altijd bij terechtkan voor gratis weloverwogen en bijzonder steekhoudend advies ter waarde van 425 dollar per uur omdat ze ook van mij houdt. Ik probeer mijn outfit door Nedra’s ogen te bekijken. Ik weet precies wat ze zou zeggen: ‘Dit kun je niet menen, schat,’ met haar grachtengordelaccent. Jammer dan. Mijn kast bevat verder niets wat in de categorie ‘zakelijk netjes’ zou kunnen vallen. Ik stap in mijn pumps en ga naar beneden.

Op de bank zit mijn vijftienjarige dochter Zoe, haar lange kastanjebruine haar nonchalant opgestoken. Ze is een knipperlichtvegetariër (momenteel even niet), een fanatiek recycler en uitvinder van haar eigen organische lippenbalsem (pepermunt- en gembersmaak). Net als de meeste meisjes van haar leeftijd is ze tevens een professionele ex: ex-ballerina, ex-gitariste,

en ex-vriendin van Nedra's zoon, Jude. Jude is een semiberoemdheid in onze contreien. Hij kwam tot vlak voor de Hollywoodronde van *American Idol* en werd toen afgeserveerd met de woorden 'de klank van een Californische eucalyptusboom die in brand staat: knapperend, broeiend en explosief, maar uiteindelijk niet authentiek, bijzonder onauthentiek zelfs'.

Ik stemde voor Jude, dat deden we allemaal, terwijl hij de eerste en daarna de tweede ronde overleefde. Maar vlak voor de Hollywoodronde steeg de plotselinge roem hem naar het hoofd, bedroog hij Zoe en dumpte haar vervolgens, waarna mijn meisje met een gebroken hart achterbleef. De les? Laat je tienerdochter nooit verkering nemen met de zoon van je beste vriendin. Ik (ik bedoel Zoe) had maanden nodig om het te verwerken. Ik heb verschrikkelijke dingen tegen Nedra gezegd, dingen die ik waarschijnlijk beter niet had kunnen zeggen, in de trant van: *ik had meer verwacht van de zoon van een feministe en een jongen met twee moeders*. Een tijd lang spraken Nedra en ik niet met elkaar. Inmiddels is onze band weer goed, maar als ik bij haar ben is Jude altijd toevallig ergens anders.

Zoe's rechterhand schiet onvoorstelbaar snel over het toetsenbord van haar mobiele telefoon.

'Trek je dát aan?' zegt ze.

'Wat? Dit is vintage.'

Zoe snuift.

'Zoe, liefje, kun je alsjeblieft even niet naar dat ding kijken? Ik heb je eerlijke mening nodig.' Ik doe mijn armen wijd. 'Is het echt zo slecht?'

Zoe houdt haar hoofd schuin. 'Dat hangt ervan af. Hoe donker zal het zijn?'

Ik zucht. Een jaar geleden waren Zoe en ik nog zo hecht. Nu behandelt ze mij op dezelfde manier als haar broer: als een gezinslid dat getolereerd moet worden. Ik doe net alsof ik er niets van merk maar ben voortdurend aan het overcompenseren, om aardig genoeg te zijn voor ons allebei, met als gevolg dat ik klink als een soort kruising tussen Mary Poppins en Miss Truly Scrumptious uit *Chitty Chitty Beng Beng*.

'Er ligt een pizza in de vriezer en kun je alsjeblieft zorgen dat Peter om tien uur in bed ligt? We zijn niet veel later dan dat,' zeg ik.

Zoe gaat door met sms'en. 'Papa zit in de auto op je te wachten.'

Ik zoek mijn tas in de keuken. 'Fijne avond en niet zonder mij naar *Idols* kijken!'

'Ik heb al opgezocht wie er gewonnen heeft. Wil je weten wie eruit liggen?'

'Nee!' schreeuw ik, terwijl ik de deur uit ren.

‘Alice Buckle. Dat is lang geleden. En wat zie je er fantastisch uit! Waarom neemt William je niet vaker mee? Maar ik neem aan dat jij het wel prima vindt zo, of niet? Na één wodka-presentatie ken je ze allemaal, wat jij?’

Frank Potter, hoofd van het KKM Advertising-ontwerpteam kijkt discreet naar een punt achter mij. ‘Je ziet er prachtig uit,’ zegt hij, vluchtig de ruimte scannend. Hij zwaait naar iemand achter in de kamer. ‘Wat een mooi pakje heb je aan.’

Ik neem een grote slok wijn. ‘Dank je.’

Als ik om me heen kijk naar alle doorkijkblouses, open schoentjes en skinny jeans die de meeste andere vrouwen dragen, realiseer ik me dat ‘zakelijk netjes’ eigenlijk ‘zakelijk sexy’ betekent. Bij deze mensen wel, in elk geval. Iedereen ziet er geweldig uit. Ontzettend hip en modern. Ik leg een arm om mijn middel en houd mijn wijnglas zo dat het ter hoogte van mijn kin zweeft om mijn jasje zo veel mogelijk aan het zicht te onttrekken, tevergeefs.

‘Dank je, Frank,’ zeg ik terwijl er een straaltje zweet over mijn rug naar beneden glijdt.

Ik zweet altijd als ik ergens ben waar ik me niet thuis voel. Mijn tweede valkuil is dat ik mezelf ga herhalen.

‘Dank je,’ zeg ik nog eens. O god, Alice. Drie keer dankjewel?

Hij knijpt even in mijn arm. ‘En hoe is het thuis? Gaat het goed? De kinderen?’

‘Het gaat goed met ons.’

‘Weet je het zeker?’ vraagt hij met een bezorgde blik in zijn ogen.

‘Nou, ja, het gaat met ons allemaal goed.’

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Dat is goed om te horen. En wat doe je tegenwoordig? Geef je nog les? Wat gaf jij ook al weer?’

‘Drama.’

‘Drama. Dat was het, ja. Dat is vast enorm... dankbaar. Maar ook behoorlijk stressen.’ Hij gaat zachter praten. ‘Je bent een engel, Alice Buckle. Ik zou het geduld nooit op kunnen brengen.’

‘Dat denk ik wel hoor, als je zou zien wat deze kinderen kunnen. Ze willen zo graag, snap je. Laatst zei een van mijn leerlingen nog...’

Frank Potter kijkt nog eens langs me heen, trekt zijn wenkbrauwen op en knikt.

‘Alice, sorry, ik geloof dat ik gesommeerd word.’

‘O, natuurlijk. Sorry. Ik wilde je niet ophouden. Je hebt vast andere...’

Hij stapt op me af en ik leun iets naar voren, klaar om een zoen op de

wang te ontvangen, maar in plaats daarvan deinst hij terug en schudt me stevig de hand. ‘Tot ziens, Alice.’

Ik kijk de kamer rond en zie iedereen lachend nippen aan hun FiGs *on the rocks*. Ik grinnik zachtjes alsof ik aan iets leuks denk, om er ook vrolijk uit te zien. Waar is mijn echtgenoot?

‘Frank Potter is een lul,’ fluistert iemand in mijn oor.

Goddank, een vriendelijk gezicht. Het is Kelly Cho, een van Williams creatieve breinen van het eerste uur – wat lang is, zeker in de reclamewereld, waar personeelwisselingen elkaar in hoog tempo opvolgen. Ze draagt een pak, net zoiets als ik (beter merk), maar bij haar staat het super. Ze heeft er knielaarzen bij aan.

‘Wauw, Kelly, wat zie je er goed uit,’ zeg ik.

Kelly wuift mijn compliment weg. ‘Hoe komt het eigenlijk dat we jou maar zo weinig zien?’

‘O, je weet wel. Naar de andere kant van de brug komen is zo’n gedoe. Het verkeer. En de kinderen zijn nog net te jong om alleen thuis te blijven. Peter is net twaalf geworden en Zoe is een typische dromerige puber.’

‘Hoe is het op je werk?’

‘Prima. Behalve de gebruikelijke losse eindjes: kostuums, boze ouders, hysterische spinnen en varkens die hun tekst nog niet kennen. Groep 3 doet *Charlotte’s Web* dit jaar.’

Kelly grijnst. ‘Ik hou van dat boek! Wat klinkt jouw baan toch heerlijk.’

‘Echt waar?’

‘Echt wel. Ik zou er een moord voor doen om uit de mallemolen te stappen. Elke avond is er wel iets te doen. Het lijkt misschien hip en happening; eten met klanten, vipkaarten voor de Giants, backstagepasjes voor concerten, maar het is ook dodelijk vermoeiend. Nou ja, je kent het wel. Jij bent niet voor niets een reclameweduwe.’

Reclameweduwe? Ik wist niet dat er een naam voor was. Voor *mij*. Maar Kelly heeft gelijk. Door Williams reisjes en uitjes met klanten ben ik zo goed als een alleenstaande moeder. Als we geluk hebben eten we een paar keer per week samen.

Ik kijk door de kamer en vang Williams blik. Hij komt naar ons toe. Hij is lang en atletisch met grijzende slapen, in de prikkelende variant waarbij sommige mannen lijken te zeggen dat het ze een grote zorg zal zijn dat ze zevenenvertig worden omdat ze evengoed supersexy zijn en het grijs hen alleen maar aantrekkelijker maakt. Ik voel een golf van trots als hij door de kamer op ons afkomt in zijn antracietgrijze pak en linnen overhemd.

‘Waar heb je je laarzen vandaan?’ vraag ik Kelly.

William komt bij ons staan.

‘Bloomie’s. Ha, William, jouw vrouw kent de term *reclameweduwe* niet. Hoe kan dat nu, terwijl ze met jou is?’ vraagt Kelly met een knipoog naar mij.

William fronst. ‘Ik heb je overal gezocht, waar zat je toch. Alice?’

‘Ze was de hele tijd hier, in het twijfelachtige gezelschap van Frank Potter, mocht het je interesseren,’ zegt Kelly.

‘Heb je met Frank Potter gepraat?’ vraagt William nerveus. ‘Sprak jij hem aan of sprak hij jou aan?’

‘Hij sprak mij aan,’ zeg ik.

‘Zei hij nog iets over mij? De campagne?’

‘We hebben het niet over jou gehad,’ zeg ik. ‘We hebben maar heel even gepraat.’

Ik zie hoe Williams gezicht verstrakt. Waarom is hij zo gespannen? De klanten lachen en drinken. Er is volop pers aanwezig. Voor zover ik kan zien is de presentatie een succes.

‘Kunnen we alsjeblieft gaan, Alice?’ vraagt William.

‘Nu? Maar de band is nog niet eens begonnen. Ik had echt zin in een avondje livemuziek.’

‘Alice, ik ben kapot. Laten we gaan.’

‘William!’ Drie mooie jongens komen bij ons staan: nog meer leden uit Williams team.

Als William me heeft voorgesteld aan Joaquin, Harry en Urminder, zegt Urminder: ‘Goed, ik was dus wat aan het egosurfen vandaag.’

‘En gisteren,’ zegt Joaquin.

‘En eergisteren,’ zegt Kelly.

‘Mag ik alsjeblieft mijn verhaal afmaken?’ vraagt Urminder.

‘Laat me raden,’ zegt Harry. ‘1.234.589 hits.’

‘Sukkel,’ zegt Urminder.

‘Fijn dat je even zijn momentje afpakt, Har,’ zegt Kelly.

‘Nu klinkt 5.881 wel heel zielig,’ mokt Urminder.

‘10.263 klinkt anders helemaal niet zielig,’ zegt Harry.

‘Of 20.534,’ zegt Kelly.

‘Jullie liegen allemaal,’ zegt Joaquin.

‘Niet jaloers zijn, hoor, meneer 1.031,’ zegt Kelly. ‘Dat staat je niet.’

‘50.287,’ zegt William en iedereen is op slag stil.

‘Dude,’ zegt Urminder.

‘Dat komt omdat jij die Clio hebt gewonnen,’ zegt Harry. ‘Hoe lang is dat ook alweer geleden, baas? Negentiendrieëntach...?’

‘Ga zo door, Harry, en voor je het weet heb ik je van de elektronica afgehaald en doe je alleen nog maandverband en inlegkruisjes,’ zegt William.

Ik kan niet voorkomen dat de schok van mijn gezicht te lezen is. Ze doen een wedstrijdje wiens naam de meeste hits oplevert. En ze hebben er allemaal minstens duizend.

‘Kijk nou wat jullie gedaan hebben. Alice is volkomen verbijsterd,’ zegt Kelly. ‘En dat kan ik haar niet kwalijk nemen. Wat een stelletje narcisten zijn we ook.’

‘Nee, nee, nee, ik wil jullie geenszins veroordelen. Het lijkt me leuk. Egosurfen. Iedereen doet het zeker? Alleen niemand durft het toe te geven.’

‘En jij dan, Alice? Heb jij jezelf de laatste tijd nog gegoogeld?’ vraagt Ur-minder.

William schudt zijn hoofd. ‘Waarom zou Alice zichzelf googelen. Zij heeft toch geen openbaar sociaal leven.’

‘Is dat zo? En wat voor leven heb ik dan wel?’ vraag ik.

‘Een goed leven. Een waardevol leven. Alleen net iets beperkter.’ William knijpt in de huid tussen zijn ogen. ‘Sorry kinderen, het was heel gezellig maar we moeten nu gaan. Er ligt nog een beste brug op ons te wachten.’

‘Moeten jullie echt gaan?’ vraagt Kelly. ‘Ik zie Alice bijna nooit.’

‘Hij heeft gelijk,’ zeg ik. ‘Ik heb de kinderen beloofd dat we rond tien thuis zouden zijn. Ze moeten morgen weer naar school en zo.’

Kelly en de drie jonge mannen vertrekken richting bar.

‘Een beperkt leven?’ zeg ik.

‘Daar bedoel ik verder niets mee. Wind je toch niet zo op,’ zegt William, zijn blik dwalend door de ruimte. ‘Het is trouwens wel zo. Wanneer heb jij jezelf voor het laatst gegoogeld?’

‘Vorige week. 128 hits,’ lieg ik.

‘Echt waar?’

‘Waarom klink je zo verbaasd?’

‘Alice, alsjeblieft, hier heb ik geen tijd voor. Help liever Frank zoeken. Ik heb hem even nodig.’

Ik zucht. ‘Hij staat daar bij het raam. Kom je?’

William legt zijn hand op mijn schouder. ‘Wacht even. Ik ben zo terug.’

Er is bijna geen verkeer op de brug en ik wou maar dat het wel zo was. Naar huis gaan is meestal iets waar ik van geniet: lekker in je pyjama schieten,

met de afstandsbediening onder een dekentje op de bank kruipen, de kinderen slapend in hun bedjes (of net doend alsof maar waarschijnlijk aan het sms'en of chatten onder de dekens), maar vanavond zou ik het liefst in de auto blijven en ergens heen rijden, waar dan ook. Ik heb een onaangename smaak overgehouden aan de avond en ik ontkom maar niet aan de gedachte dat William zich voor me schaamt.

‘Waarom ben je zo stil? Heb je te veel gedronken?’ vraagt hij.

‘Moe,’ pruttel ik.

‘Frank Potter is een bijzonder portret.’

‘Ik mag hem wel.’

‘Mag jij Frank Potter? Die ongelooflijke slijmbal?’

‘Ja, maar hij is tenminste eerlijk. Hij probeert het niet te verbergen. En hij is altijd aardig tegen mij.’

William tikt met zijn vingers op de maat van de muziek op het stuur. Ik sluit mijn ogen.

‘Alice?’

‘Ja?’

‘Je doet zo vreemd de laatste tijd.’

‘Hoe vreemd?’

‘Ik weet niet. Zit je soms in zo’n midlife-dinges?’

‘Ik weet niet. Zit *jij* soms in zo’n midlife-dinges?’

William schudt zijn hoofd en zet de radio harder. Ik leun tegen het raam en staar naar de miljoenen lichtjes op de heuvels van East Bay. Oakland ziet er zo feestelijk uit, bijna vakantie-achtig, dat ik onwillekeurig aan mijn moeder moet denken.

Mijn moeder stierf twee dagen voor kerst. Ik was vijftien. Ze ging nog even naar de winkel voor een fles advocaat toen ze werd aangereden door een man die door rood reed. Ik houd mezelf voor dat ze niets doorgehad heeft. Er was het gepiep van schurend metaal, en toen een zacht zwiepen, zoals een rivier klinkt, en toen een perzikkleurig licht dat de auto instroomt. Dat is hoe ik me haar einde voorstel.

Ik heb het verhaal van haar dood zo vaak verteld dat ik het gevoel bij de details ben verloren. Soms als mensen naar mijn moeder vragen daalt er een vreemd soort maar niet onprettige nostalgie op me neer. Ik kan me de straten van Brockton, Massachusetts, die op die dag in december vast schitterden van kerstversieringen en lichtjes, levendig herinneren. Er stonden vast rijen mensen te wachten bij de slijter, de auto’s vol met kratten bier en dozen wijn, en de lucht was vervuld van dennengeur van de kerstboom-

stalletjes. Maar die nostalgie van de situatie van net *ervoor* wordt al heel snel overschaduwd door de gebeurtenissen *erna*. Dan klinkt in mijn hoofd het afgezaagde intro van *Magnum P.I.* Dat keek mijn vader toen de telefoon ging en een vrouw aan de andere kant ons voorzichtig vertelde dat er een ongeluk was gebeurd.

Waarom moet ik hier nu aan denken? Is het wat William denkt, een mid-life-dinges? De klok tikt zeker door. Als ik komende september vijfenveertig word, ben ik precies zo oud als mijn moeder toen ze aangereden werd. Dit is mijn omslagjaar.

Tot nu toe heb ik mezelf steeds kunnen troosten met het idee dat mijn moeder dan wel dood was, maar altijd voor me uit liep. Ik moest alle drempels die zij had genomen nog nemen en zo bleef ze op een of andere manier in leven. Maar wat gebeurt er als ik haar voorbijga? Als haar drempels niet meer bestaan?

Ik gluur opzij naar William. Zou mijn moeder hem geschikt bevinden? Zou ze mijn kinderen leuk vinden, mijn carrière... mijn huwelijk?

‘Moeten we nog langs de 7-Eleven?’ vraagt William.

Het is traditie om na een avondje stappen de 7-Eleven in te duiken voor een KitKat.

‘Nee, ik zit vol.’

‘Bedankt voor het meegaan naar de presentatie.’

Is dit zijn manier van sorry zeggen voor zijn belerende houding van vanavond?

‘Hm.’

‘Vond je het leuk?’

‘Ja hoor.’

William zwijgt. ‘Jij kunt zo slecht liegen, Alice Buckle.’

3

30 april
01:15

GOOGLE SEARCH “Alice Buckle”

Ongeveer 26 resultaten (0,01 seconden)

Alice in Wonderland-gespen

Inclusief de Mad Tea Party-gesp, Tweedledum en Tweedledee-gesp, Witte Konijn-gesp, Humpty Dumpty-gesp...

Alice BUCKLE

Boston Globe-archieff (...) Buckles stuk, *The Barmaid of Great Cranberry Island*, Blue Hill-theater ‘slap, saai, absurd’...

Alice BUCKLE

Alice en William Buckle, ouders van Zoe en Peter, genieten van de zonsondergang aan boord van...

GOOGLE SEARCH “Midwife crisis”

Ongeveer 2.333.000 resultaten (0,18 seconden)

Urban dictionary: Midwife crisis

Een zuigeling vlak na de geboorte op zijn hoofd laten vallen.

GOOGLE SEARCH “MidLIFE crisis”

Ongeveer 3.490.000 resultaten (0,15 seconden)

Midlifecrisis — Wikipedia

De **midlifecrisis** is een psychologisch verzamelbegrip, dat de psychologische ontwikkelingsfase van mensen moet weergeven in de periode tussen de 35 en 50...

Midlifecrisis: depressie of normale overgang?

Midlifetransities kunnen een periode van enorme groei markeren. Maar wat doe je als de midlife een crisis wordt die in een depressie overgaat?

GOOGLE SEARCH “Zoloft”

Ongeveer 31,600,000 resultaten (0,12 seconden)

Zoloft (Sertraline Hcl) Medicijninformatie: Gebruik, bijwerkingen

Lees alles over het medicijn Zoloft (Sertraline Hcl), medicijngebruik, dosering, bijwerkingen, combineren met andere medicijnen, waarschuwingen...

Sertraline... Zoloft

Mijn ervaring met Zoloft. Gisteren mocht ik van de gesloten afdeling af...

GOOGLE SEARCH “Sleutels in koelkast alzheimer”

Ongeveer 1.410.000 resultaten (0,25 seconden)

Alzheimersymptomen

De Alzheimer Vereniging heeft de lijst met symptomen van alzheimer aangevuld (...) de sleutels in het eivakje in de deur van de koelkast leggen.

GOOGLE SEARCH “Snel gewicht verliezen”

Ongeveer 30.600.000 resultaten (0,19 seconds)

Afvallen voor idioten

Ik ben vijftien kilo kwijt! Dat ik continu op het punt van flauwvallen sta is een kleine prijs...

GOOGLE SEARCH “Goed huwelijk?”

Ongeveer 4.120.000 resultaten (0,15 seconden)

Op zoek naar de ingrediënten voor een goed huwelijk – cnn

Niemand weet wat zich echt afspeelt in een huwelijk, behalve de twee mensen in dat huwelijk, maar onderzoekers krijgen steeds meer zicht op...

Slanke vrouw sleutel voor goed huwelijk! *Times of India*

Onderzoekers hebben het geheim van een goed huwelijk ontrafeld: vrouwen die minder wegen dan hun kerels.

Recept voor een gelukkig huwelijk

1 kopje vriendelijkheid, 2 kopjes dankbaarheid, 1 eetlepel complimenten per dag,
1 zorgvuldig verborgen geheim.

4

Mappen Ongewenst (3)

Van: Medline

Onderwerp: Goedkoop, goedkope Vicodin, Percocet, Ritalin, Zolofit discreet

Datum: 1 mei, 9:18

Aan: Alice Buckle <alicebuckle@rocketmail.com>

VERWIJDER

Van: Hoodia shop

Onderwerp: Nieuwe lintwormdieetpillen, slanke Aziatische vrouwen

Datum: 1 mei, 9:24

Aan: Alice Buckle <alicebuckle@rocketmail.com>

VERWIJDER

Van: Netherfield Center voor onderzoek naar het huwelijk

Onderwerp: U bent geselecteerd om mee te doen aan een onderzoek over het huwelijk

Datum: 1 mei, 9:29

Aan: Alice Buckle <alicebuckle@rocketmail.com>

VERPLAATS NAAR POSTVAK IN

5

Ik realiseer me dat ik de Frank Potter van mijn eigen kleine wereld ben. Niet de sociaal klimmende Frank Potter, maar de Frank Potter die alles onder controle heeft. Ik ben hoofddocent drama op Kentwood basisschool. De nerveuze Alice Buckle van Williams wodka-presentatie is niet de Alice Buckle die hier op dit bankje zit op het schoolplein met een zesdegroeper achter zich die verwoede pogingen doet haar wilde hardos te temmen.

‘Sorry, mevrouw Buckle, hier kan ik niets mee,’ zegt Harriet. ‘Misschien moet u het iets vaker borstelen.’

‘Als je mijn haar borstelt, hou je alleen een bosje pluis over. Een soort vogelnest.’

Harriet pakt mijn dikke bruine haar op en laat het weer vallen. ‘Ik weet niet of u het weet, maar het is nu ook een soort vogelnest. Of paardenbloem eigenlijk.’

Harriet Morse heeft de botte eerlijkheid die zesdegroepers nu eenmaal hebben. Ik hoop dat ze het niet kwijtraakt op de middelbare school. Bij de meeste meisjes gebeurt dat. Persoonlijk ben ik gek op meisjes die zeggen wat ze denken.

‘Misschien moet u het laten steilen,’ oppert ze. ‘Mijn moeder doet dat. Zelfs in de regen krult het niet meer op.’

‘En daarom ziet ze er ook altijd zo fantastisch uit,’ zeg ik als ik mevrouw Morse onze kant op zie draven.

‘Alice, sorry dat ik zo laat ben,’ zegt ze en ze bukt om me te omhelzen. Harriet is de vierde van mevrouw Morses kinderen die mijn toneellessen gevolgd heeft. Haar oudste gaat tegenwoordig naar de Oakland Toneelacademie en ik houd mezelf graag voor dat ik daar enige invloed op heb gehad.

‘Het is pas tien voor halfvier. Niets aan de hand,’ zeg ik. Er wachten nog minstens twintig kinderen op het plein op hun ouders.

‘Het verkeer was verschrikkelijk,’ zegt mevrouw Morse. ‘Harriet, wat doe je in hemelsnaam met mevrouw Buckles haar?’

‘Ze is een fantastische styliste, hoor. Ik ben bang dat mijn haar het probleem is.’

‘Sorry,’ gebaart mevrouw Morse naar mij terwijl ze in haar tas rommelt op zoek naar een elastiekje. Ze houdt het omhoog naar Harriet. ‘Schatje,

denk jij ook niet dat mevrouw Buckle er goed uit zou zien met een paardenstaart?’

Harriet komt vanachter de bank vandaan en bekijkt me ernstig. Ze houdt mijn haar omhoog, uit mijn gezicht. ‘U zou oorbellen moeten dragen,’ verklaart ze. ‘Zeker als u uw haar opsteekt.’ Ze pakt het haarelastiek aan van haar moeder en herneemt haar positie achter de bank.

‘En wat kan ik dit semester doen om te helpen?’ vraagt mevrouw Morse. ‘Zal ik het feest organiseren? Ik kan de kinderen helpen met strepen trekken.’

Op Kentwood Basisschool lopen legio ouders zoals mevrouw Morse rond: ouders die hulp aanbieden zonder dat ze iets gevraagd is en die hartgrondig geloven in het belang van toneel in het curriculum. Het is zelfs de Kentwood-ouderraad die mijn parttimesalaris betaalt. Het openbare schoolsysteem van Oakland balanceert al jaren op de rand van bankroet. Kunst- en muzieklessen moesten het eerst verdwijnen. Zonder de ouderaad zou ik nu werkeloos zijn.

Er zit altijd een jaar tussen met een aantal zeurende en veeleisende ouders (dit jaar is dat groep 5), maar over het algemeen zijn de ouders meer een soort collega’s. Zonder hen zou ik mijn werk niet kunnen doen.

‘Wat mooi,’ zegt mevrouw Morse nadat Harriet een paar minuten verwoed aan mijn haar heeft gesjord en getrokken. ‘Leuk dat je mevrouw Buckle zo’n uitstekend plukje boven op haar hoofd hebt gegeven.’

Harriet bijt op haar lip. Het plukje was geen opzet geweest.

‘Ik voel me helemaal *Breakfast at Tiffany’s*,’ zeg ik en ik vang Carisa Norman op die vanaf het plein aan komt stormen en zich opkrult op mijn schoot.

‘Ik heb u overal gezocht,’ zegt ze terwijl ze mijn hand streelt.

‘Wat een toeval. Ik heb jou ook overal gezocht,’ zeg ik en ze nestelt zich in mijn armen.

‘Bel me,’ zegt mevrouw Morse met het gebaar van een telefoon bij haar oor terwijl ze met Harriet het plein af loopt.

Ik neem Carisa mee naar binnen naar de lerarenkamer en geef haar een reep uit de automaat, waarna we op de bank gaan zitten om het over een aantal belangrijke zaken te hebben zoals barbies en het feit dat ze zich ervoor schaamt dat ze met zijwieltjes fietst.

Om vier uur stopt haar moeder op de hoek en toetert, met pijn in mijn hart kijk ik Carisa na over het plein. Ze ziet er zo kwetsbaar uit. Ze is acht en klein voor haar leeftijd; van achteren zou ze makkelijk door kunnen

gaan voor een zesjarige. Mevrouw Norman zwaait vanuit de auto. Ik zwaai terug. Dit is een paar dagen per week ons ritueel. Allebei doen we alsof het doodnormaal is dat ze drie kwartier te laat is om haar dochter op te halen.

6

Ik ben gek op de uren tussen halfvijf 's middags en halfzeven 's avonds. De dagen worden langer en in dit jaargetijde heb ik dan meestal het huis voor mezelf. Zoe heeft volleybaltraining, Peter speelt met de band of voetbalt, en William is doorgaans niet voor zeven uur thuis. Als ik thuiskom begin ik met een snelle ronde door het huis, opruimen, was opvouwen, de post bekijken. Daarna begin ik aan het eten. Het is donderdag, dus het wordt een eenpansmaaltijd: lasagne of een of andere ovenschotel. Ik ben geen verfijnde kok. Dat is Williams afdeling. Hij kookt bij speciale gelegenheden, waarbij hij altijd de nodige oh's en ah's in ontvangst mag nemen. Ik ben meer een souschef; geen flitsende memorabele gerechten. Er heeft bijvoorbeeld nog nooit iemand tegen me gezegd: 'O Alice, weet je nog dat je die ziti uit de oven had gemaakt?' Maar ik ben constant. Ik heb ongeveer acht snelle, gemakkelijke succesrecepten die elkaar afwisselen. Vanavond is het ovenschotel met tonijn. Ik schuif de schaal de oven in en ga met mijn laptop aan de keukentafel zitten om mijn mail te checken.

Van: Netherfield Center <netherfield@netherfieldcenter.org>

Onderwerp: Huwelijksonderzoek

Datum: 4 mei, 17:22

Aan: alicebuckle <alicebuckle@rocketmail.com>

Beste Alice Buckle,

Hartelijk dank voor uw interesse in ons onderzoek en voor het invullen van de vragenlijst. Gefeliciteerd! Wij zijn blij u te kunnen melden dat u geselecteerd bent om mee te doen aan het onderzoek door het Netherfield Center: Het huwelijk in de eenentwintigste eeuw. U voldoet aan drie van de criteria om mee te mogen doen aan het onderzoek: meer dan tien jaar getrouwd, kinderen in de schoolgaande leeftijd en monogaam.

Zoals eerder aangegeven gaat het om een anoniem onderzoek. Om uw anonimiteit te bewaken is dit het laatste e-mailbericht dat we naar dit adres alicebuckle@rocketmail.com zullen sturen. We zijn zo vrij geweest om een Netherfield Center-account voor u aan te maken. Uw e-mailadres

ten behoeve van dit onderzoek is Echtgenote22@netherfieldcenter.org en het wachtwoord is 12345678. Wij verzoeken u zo snel mogelijk onze website te bezoeken en uw wachtwoord te veranderen.

Vanaf nu zal alle correspondentie via het Echtgenote22-adres verlopen. Onze excuses voor het hoge klinische gehalte van uw pseudoniem. Hiertoe is enkel besloten om uw anonimiteit te bewaken. Door uw naam uit onze rapporten te verwijderen kunnen wij 100% vertrouwelijkheid garanderen.

U zult binnenkort benaderd worden door een van onze onderzoekers. Al onze medewerkers zijn uitgebreid gescreend en gecontroleerd.

De vergoeding van 1.000 dollar wordt na afloop van het onderzoek aan u overgemaakt.

Nogmaals dank voor uw deelname. U kunt er verzekerd van zijn dat u samen met een selecte groep mannen en vrouwen uit het hele land deelneemt aan een baanbrekend onderzoek dat mogelijk wereldwijd een nieuw licht zal werpen op het instituut huwelijk.

Hoogachtend,

Het Netherfield Center

Snel open ik mijn nieuwe Echtgenote22-account.

Van: onderzoeker101 <onderzoeker101@netherfieldcenter.org>

Onderwerp: RE: Huwelijksonderzoek

Datum: 4 mei, 17:25

Aan: Echtgenote 22 <Echtgenote22@netherfieldcenter.org>

Beste Echtgenote 22,

Om te beginnen zal ik mij even voorstellen. Ik ben Onderzoeker 101 en ik zal uw contactpersoon zijn bij het onderzoek 'Huwelijk in de eenentwintigste eeuw'. Eerst iets over mijn achtergrond. Ik ben opgeleid als maatschappelijk werker met een master psychologie. Ik houd me al bijna twintig jaar bezig met onderzoek op het gebied van het huwelijk.

U zult zich wel afvragen hoe we te werk zullen gaan. Om te beginnen ben ik hier om u van dienst te zijn. U kunt altijd bij mij terecht met vragen of onduidelijkheden.

Bij deze ontvangt u meteen de eerste vragenlijst. De vragen worden u in willekeurige volgorde aangeboden; met opzet. Sommige vragen zullen u wellicht vreemd in de oren klinken, andere vragen gaan niet direct over het huwelijk, maar zijn algemener van aard (over uw achtergrond, oplei-

ding, gebeurtenissen, etc.): probeert u alstublieft alle vragen te beantwoorden. Het is aan te raden snel door de vragen te gaan zonder al te lang na te denken. Onze ervaring is dat snelle antwoorden meestal het eerlijkst zijn. Ik verheug me op onze samenwerking.

Met vriendelijke groet,

Onderzoeker 101

Voordat ik het vooronderzoek invulde had ik het Netherfield Center ge-googeld en gezien dat het gelieerd was aan het UCSF Medical Center. Omdat het UCSF uitstekend bekendstaat, had ik zonder er verder over na te denken de vragen ingevuld en verzonden. Het kon toch geen kwaad om een paar vragen te beantwoorden? Maar nu ik formeel geaccepteerd ben én er officieel een onderzoeker aan mij gekoppeld is, twijfel ik over mijn deelname aan een *anoniem* onderzoek. Een onderzoek waar ik waarschijnlijk verder niemand over mag vertellen (inclusief mijn echtgenoot).

Mijn hart bonst in mijn keel. Het hebben van een geheim doet me voelen als een tiener. Een jonge vrouw met alles nog voor zich: borsten, andere steden, de belofte van duizend zomers-in-het-vooruitzicht, winters, lentes.

Ik open de bijlage voordat ik ontplof.

1. Drieënveertig, nee, viereënveertig.
2. Verveling.
3. 1x per week.
4. Voldoende tot meer dan de meesten.
5. Oesters.
6. Drie jaar geleden.
7. Soms zeg ik dat hij snurkt als hij niet snurkt zodat hij in de logeerkamer gaat slapen en ik het hele bed voor mij alleen heb.
8. Zolpidem (heel af en toe), visolietabletten, multivitaminen, vitamine B-complex, calcium, vitamine D, ginkgo biloba (om mentaal scherp te blij-

ven, of eigenlijk voor mijn geheugen omdat de mensen telkens 'dat is nu al de derde keer dat je dat vraagt!' tegen me zeggen).

9. Een leven met verrassingen. Een leven zonder verrassingen. De inpakker in de supermarkt die aan haar vinger likt om een plastic tasje open te krijgen en dan met haar nog natte vinger aan mijn naturel chips zit en mijn chips vervolgens in het tasje doet waar ze net aan gelikt heeft, waarmee ze dus twee keer haar spuug aan mijn aankoop smeert.

10. Ik hoop het.

11. Vermoedelijk.

12. Soms, maar niet omdat ik het serieus overwogen heb. Ik ben zo iemand die graag ergens het ergste van denkt zodat het ergste me nooit kan overvallen.

13. Lafheid.

14. Hij maakt een geweldige dressing. Hij vervangt twee keer per jaar de batterijen van de brandmelders. Hij kan eenvoudige klussen zelf uitvoeren zodat ik als een van de weinigen in mijn vriendenkring nooit een loodgieter hoeft te bellen om een lekkende kraan te repareren. Verder staat zijn Carhartt-jeans hem geweldig. Ik weet dat ik de vraag ontwijk, ik weet ook niet waarom. Ik kom er later op terug.

15. Niet communicatief. Onverschillig. Afstandelijk.

16. *The Lion, the Witch and the Wardrobe.*

17. We zijn negentien jaar en driehonderd-nog-wat dagen samen, ik weet waar ik het over heb.

Dit is makkelijk. Te makkelijk. Wie had kunnen bedenken dat opbiechten zo'n dopaminekick kon geven?

Opeens vliegt de voordeur open en Peter schreeuwt: 'Ik mag eerst naar de wc.'

Hij weigert op school naar de wc te gaan, dus hij houdt het de hele dag

op. Ik klap mijn laptop dicht. Dit is *ook* het leukste moment van de dag, als het lege huis weer volstroomt en het resultaat van mijn opruimwoede binnen een uur ongedaan is gemaakt. Op een of andere manier geniet ik ervan. De bevredigende onvermijdelijkheid.

Zoe komt de keuken in en trekt een gezicht. ‘Ovenschotel tonijn?’

‘Het is over een kwartiertje klaar.’

‘Ik heb al gegeten.’

‘Bij volleybal?’

‘Karens moeder heeft ons op de terugweg getraakteerd op burrito’s.’

‘Dus Peter heeft ook al gegeten?’

Zoe knikt en kijkt in de koelkast.

Ik zucht. ‘Wat zoek je? Je hebt toch net gegeten?’

‘Weet ik veel. Niets,’ zegt ze en ze doet de koelkast dicht.

‘Wojo! Wat heb je met je haar gedaan?’ vraagt Peter die de keuken binnenkomt.

‘O god, vergeten. Een van de kinderen speelde kappertje. Ik dacht dat het Audrey Hepburn-achtig was. Niet dan?’

‘Nee,’ zegt Zoe.

‘Nee,’ bouwt Peter haar na.

Ik trek het elastiekje uit mijn haar en probeer het glad te strijken.

‘Misschien moet je het een keer borstelen,’ zegt Zoe.

‘Waarom zeurt iedereen over borstelen? Misschien wisten jullie het niet, maar er zijn haartypes die niet tegen borstelen kunnen. Die moeten gewoon aan de lucht drogen.’

‘Aha,’ zegt Zoe met haar rugzak in de hand. ‘Ik heb een enorme berg huiswerk. Tot ziens in 2021.’

‘Een halfuurtje *Modern Warfare* voor ik mijn huiswerk ga maken?’ vraagt Peter.

‘Tien minuten,’ zeg ik.

‘Twintig.’

‘Vijftien.’

Peter slaat zijn armen om me heen. Ondanks dat hij al twaalf is, krijg ik af en toe nog een knuffel. Een paar minuten later klinken uit de huiskamer geluiden van vuurwapens en bommen.

Mijn telefoon tjilpt. Het is een berichtje van William. *Sorry. Eten met klant. Rond tien thuis.*

Ik doe mijn laptop open, lees mijn antwoorden nog even snel over en druk op VERZENDEN.

7

Van: onderzoeker101 <onderzoeker101@netherfieldcenter.org>

Onderwerp: Vraag 13

Datum: 5 mei, 8:05

Aan: Echtgenote 22 <Echtgenote22@netherfieldcenter.org>

Beste Echtgenote 22,

Veel dank voor de eerste antwoorden en voor uw snelle reactie. Ik heb één vraag. Klopt het dat u bij vraag 13 'kinderen' wilde schrijven, in plaats van 'kippen'?

Hartelijke groet,

Onderzoeker 101

Van: Echtgenote 22 <Echtgenote22@netherfieldcenter.org>

Onderwerp: RE: Vraag 13

Datum: 5 mei, 10:15

Aan: onderzoeker101 <onderzoeker101@netherfieldcenter.org>

Beste Onderzoeker 101,

Het spijt me. Ik vermoed dat ik afgeleid werd door mijn kippen, ik bedoel kinderen. Of misschien was het, nog waarschijnlijker, de autocorrect.

Groet,

Echtgenote 22

P.S. Betekenen onze nummers nog iets of zijn het willekeurige cijfers? Ik kan me niet voorstellen dat ik pas de 22^e echtgenote ben die aan het onderzoek deelneemt.

Van: onderzoeker101 <onderzoeker101@netherfieldcenter.org>
Onderwerp: RE: Vraag 13
Datum: 6 mei, 11:23
Aan: Echtgenote 22 <Echtgenote22@netherfieldcenter.org>

Beste Echtgenote 22,

Onze nummers zijn willekeurig toegekend, dat klopt. Voor elke ronde zijn vijfhonderd nummers beschikbaar en bij elke nieuwe ronde beginnen we weer bij één.

Hartelijke groet,

Onderzoeker 101

Van: Echtgenote 22 <Echtgenote22@netherfieldcenter.org>
Onderwerp: Vraag 2 bij nader inzien
Datum: 6 mei, 16:32
Aan: onderzoeker101 <onderzoeker101@netherfieldcenter.org>

Beste Onderzoeker 101,

'Verveling' is niet de reden dat ik meedoe aan het onderzoek. Ik doe mee omdat ik dit jaar vijfenveertig word, de leeftijd van mijn moeder toen ze stierf. Als zij nog had geleefd had ik nu met haar gepraat in plaats van aan dit onderzoek mee te doen. We zouden praten zoals ik me voorstel dat moeders met hun dochters praten als die midden veertig zijn. We zouden praten over ons libido (of het gebrek eraan), over die hardnekkige vijf kilo die we telkens kwijtraken en er weer aaneten, en over hoe moeilijk het is een goede loodgieter te vinden. We zouden recepten voor de perfecte gebaden kip uitwisselen, elkaar waarschuwen om het gas uit te draaien in nood-situaties en vertellen hoe je het beste het vuil uit je voegen kunt krijgen. Ze zou mij vragen stellen als: ben je gelukkig, lieverd? Is hij wel lief voor je? Wil je met hem oud worden?

Mijn moeder zal nooit oma worden. Nooit grijze wenkbrauwen krijgen. Nooit van mijn tonijnschotel eten.

Daarom doe ik mee aan dit onderzoek.

Kunt u mijn antwoord op vraag 2 aanpassen?

Groet,

Echtgenoot 22

Van: onderzoeker101 <onderzoeker101@netherfieldcenter.org>

Onderwerp: RE: Vraag 2 bij nader inzien

Datum: 6 mei, 20:31

Aan: Echtgenote 22 <Echtgenote22@netherfieldcenter.org>

Beste Echtgenote 22,

Bedankt voor uw eerlijkheid. Er zijn trouwens heel veel deelnemers die antwoorden wijzigen of toevoegingen nasturen. Gecondoleerd met uw verlies.

Met vriendelijke groet,

Onderzoeker 101